

DE MAYONAISEMOORDEN

ENCKELS & DEWIT

DE
MAYONAISE
MOORDEN

WITSAND UITGEVERS

Tweede druk, maart 2012
Eerste druk, februari 2012

Een boek van Witsand Uitgevers
info@witsand.be
www.witsand-uitgevers.com
Volg ons op Facebook

Omslagontwerp: Wil Immink Design

© Witsand Uitgevers, 2012
D/2012/12.051/1 - NUR 330 - ISBN 978 94 9038 263 6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch, digitaal, als luisterbestand, als e-book, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Doden was dus zo gemakkelijk?’
Italo Svevo

Het metalen hek schreeuwde hees als een kraai toen Ralf Ratzinger het openduwde. De wind gierde door de betonnen galerijen. Hij voelde een rilling over zijn lichaam glijden en ritste zijn overal dicht tot aan zijn kin. Hij was een stevige man van middelbare leeftijd, met de gebruide huid van een bouwvakker. Maar hij had ook iets van een jongetje, in zijn blik lag een kinderlijke angst, alsof hij in de duisternis voor zich een spook vermoedde. Van alle plaatsen op aarde, dacht hij, moest een ondergrondse parkeergarage zowat de guurste en meest vreugdeloze zijn. Direct daarna kwamen luchthavens. En op de derde plaats stonden dierentuinen. Die derde plaats deelden ze met de nieuwe pompeuze stadspaleizen, zoals het gerechtshof in aanbouw, dat als een logge boom van glas en beton uit de parkeergarage omhoogschoot en boven de verminkte stationswijk uitgroeide.

Ralf wist niet waarom, maar even twijfelde hij nog. Uit de grijze schaduwen steeg een kilte op, die hem genadelozer dan anders bij zijn knoken greep. Terwijl hij naar binnen stapte, troostte hij zich bij het vooruitzicht van de zonsopgang. Nog enkele minuten en het was zover, dat zag hij aan de rode gloed die over het rangeerstation hing.

Die van de laatste ploeg waren vergeten af te sluiten. Daar stond hij niet meer van te kijken. Sinds de firma werkte met onderaannemers was dit soort slordigheden alleen maar toegenomen. Hij zocht tussen de rollen ijzerdraad naar het hangslot, maar vond het niet. Eigenlijk moest hij de ploegbaas hiervan op de hoogte brengen. Hij haalde zijn schouders op en stapte verder. Hij was al sinds zijn negenentwintigste ijzervlechter, dat was nu bijna eenentwintig jaar, en hij had geleerd zich niet te bemoeien met de werkattitude van zijn collega's. Je liet iedereen zijn gang gaan, tot er iets grondig fout liep.

Het was tien over zes in de ochtend. Uit de bureaucontainer klonk het zachte gekeuvel van de mannen van de ochtendploeg, die koffie zaten te drinken.

Ongeveer een jaar geleden waren ze beginnen te bouwen in een reusachtige put van ongeveer driehonderd bij honderd meter, de ‘zandbak’ zoals ze hem noemden. Uit dat reuzengat was een betonnen constructie gegroeid waarvan ze nu de veertiende en laatste verdieping aan het afwerken waren. De basis ervan werd gevormd door een parkeergarage, die plaats zou bieden aan 827 personenwagens.

Langzaam stapte Ralf tegen de helling op naar de volgende verdieping. De echo's van zijn voetstappen renden voor hem uit. Hij speurde in het halfluister de bodem af. Hij kende dit terrein als zijn broekzak, maar je wist nooit of een idioot van de laatste ploeg niet een of ander obstakel had achtergelaten. Hij vroeg zich af of dit bouwwerk iets was om trots op te zijn. Als jonge bouwvakker had hij gewerkt bij een kleine aannemer, die woningen voor particulieren bouwde, vooral op het platteland. Achteraf was hij vaak met zijn vrouw en zijn zoon langs een van die huizen gereden, gewoon om nog eens te gaan kijken en de herinnering levend te houden. ‘Dat huis heeft papa nog gebouwd,’ zei hij dan. Je leeft en je werkt en je laat sporen achter. Maar het zou nooit in zijn hoofd opkomen om zijn zoon dit architectonische monster te tonen. Dit heette vernieuwing. De tijd was genadeloos. Zijn jongen was ondertussen achtentwintig en had op zondagmiddag wel wat anders te doen.

Boven was alle geluid verstomd, op het geritsel en gefladder van de duiven na. Hij was gevoelig geworden voor geluiden. Iemand had hem eens verteld dat het met de leeftijd samenhang, je zintuigen worden zwakker en proberen wanhopig elk detail vast te houden. Nu ja, helemaal stil was het nu ook niet, in de verte klonk het geruis van de ontwakende ochtendspits en het gedempte schuren van een trein. De wind kwam dus uit het westen. Als hij uit het oosten kwam, bracht hij de stationsgeluiden in pijnlijke helderheid tot hier, zodat het leek alsof je je op het perron bevond.

Voor hij zijn overall losknoopte, voelde hij iets onder zijn voeten, een kleverige substantie, alsof hij in een plas versgemaakte mortel stond. Wat natuurlijk niet kon, de ochtendploeg was nog niet begonnen. Hij vloekte, tuurde langs zijn benen naar beneden, maar hij kon in het schemerduister niet zien wat het was. Een plotselinge angst overviel hem. De tranen sprongen in zijn ogen. Niet nu, dacht hij, alsjeblieft niet hier op deze plaats. De laatste tijd gebeurde het wel vaker dat hij zonder aanwijsbare reden

emotioneel reageerde. Soms kon een betekenisloos detail of de kleinste verandering van de routine hem in paniek brengen. Zoals de plas waarin hij nu stond, maar waarvan hij niet wist wat het was. En altijd was een dergelijke paniekaanval de aankondiging van een drama geweest. Hij sperde zijn neusgaten open als een schuw dier en begon over zijn hele lichaam te trillen. De eerste keer dat het gebeurde was een half jaar geleden, hij wist niet eens meer wat de aanleiding was, maar hij zou het gevoel nooit meer vergeten. Hij was er zo door getroffen dat hij er zelfs met zijn vrouw over had gepraat. 'Ik heb het gevoel,' had hij tegen haar gezegd, 'dat er iets ergs gaat gebeuren, iets waardoor mijn leven dramatisch verandert en nooit meer wordt zoals vroeger.' Hij moest toegeven dat het een beetje melig klonk, zeker uit zijn mond. Ze had hem dan ook spottend aangekeken en gezegd: 'Aha, dat is nieuw, je voelt dus toch iets.' Dat was vlak voor ze uit elkaar gingen. Zijn gevoel was dus juist geweest. Ondertussen was de scheiding achter de rug, maar die overgevoeligheid voor het noodlot was gebleven. 'Je moet je eens laten onderzoeken,' had zijn vrouw ook nog gezegd. Misschien had ze gelijk en groeide er in zijn hersenen een gezwel dat hem gek maakte, en in één moeite door een speciale mentale kracht activeerde. Die van het voorgevoel. De blik in de duistere hel die op hem af stormde.

Ralf wachtte tot zijn ademhaling weer rustiger werd. Waarover zou hij zich zorgen maken? Hij wist precies waar hij zich bevond, daarvoor had hij niet veel licht nodig. En wat hij van plan was te doen, was niet meer dan een routinehandeling. Toch voelde hij zijn knieën knikken toen hij voor de bekistingrooster ging staan, zijn broek liet zakken en over de rand hurkte. Straks zou de betonwagen komen en met zijn hydraulische pomp alle roosters vullen. Zijn uitwerpselen zouden voor eeuwig in beton worden gegoten. Het vooruitzicht stemde hem een beetje weemoedig. Hij spande zijn buikspieren. Dit keer leek het perfect getimed: net op het ogenblik dat hij zijn darmen leegde, rees de zon boven het braakland en de grommende ringlaan aan de andere kant van de rails en gooide zijn verschroeiende licht tegen de glazen muur van het gerechtsgebouw. De toren leek te ontploffen.

De gloeiende bol deed hem instinctief de ogen sluiten. Toen hij ze weer open deed en zijn blik naar beneden gericht hield om zijn ogen te beschermen tegen de gloed van de rijzende zon, zag hij wat er onder aan zijn schoenen kleefde. Het was bloed.